

1. December

Kære Christine og Frederik.

Ja nu nærmer julen sig jo som bekendt, og her den 1. december var jeg selvfølgelig spændt på om Kook var kommet tilbage.

Jeg var også spændt på om han havde lavet nogen ulykker, så jeg skyndte mig derfor alt hvad jeg kunne hjem fra arbejde, så han ikke fik lejlighed til at lave for mange ulykker.

Det første der skete da jeg kom hjem og trådte indenfor var, at det sagde knas, eller var det knus. En lille smule overrasket så jeg ned på gulvet, og blev så temmelig overrasket. For da jeg gik hjemmefra i morges, havde jeg nemlig støvsuget gulvet i hele lejligheden, så der kunne være pænt til Kook skulle komme, men nu - - -!

Der var nøddeskaller over det hele.

Der var nøddeskaller i venstre hjørne, og nøddeskaller i højre hjørne, og nøddeskaller spredt ud over hele gulvet, og ikke nok med det, der var også nøddeskaller på kommoden, på stolene, og på bordet, og jo mere jeg så efter, jo flere nøddeskaller fik jeg øje på.

Der var nøddeskaller på fjernsynet, og på min computer, og i sofaen, og sandelig om der ikke var nøddeskaller i alle vindueskarmene, og ved hvert skridt jeg tog, sagde det knas - eller var det knus. Jeg kunne mærke jeg blev godt rød i hovedet, men lige inden jeg skulle til at brøle

Kook !!!!!, hørte jeg en mærkelig lyd.

Oppe i gardinerne var der noget der sagde "chik chuck, chuck chik" sådan meget hurtigt efter hinanden.

Nej hvor blev jeg forskrækket.

Jeg blev stående helt stille, I ved, - helt stiv som en pind, og turde ikke bevæge mig den mindste smule, ja det var lige ved, at jeg heller ikke turde trække vejret da noget rødbrunt uldent pludselig sprang ud fra gardinerne, og lige ned på min ene skulder.

"Hjælp", råbte jeg, "Hjælp"! og jeg skulle lige til at spæne ud af stuen, da jeg hørte nogen der lo; ser I det var jo en latter jeg kendte, og jeg tror at I nok har gættet hvem det var der lo, - ja det var selvfølgelig Kook.

"Kook "råbte jeg," få det væk, få det væk!"

Se nu tror I nok, at Kook skyndte sig over for at hjælpe mig, men nej. Den lille frække nisse lo bare endnu mere, og pludselig kunne jeg se ham sidde på mit spisebord, hvor han slog sig på lårene af grin.

"Det er da bare Squirrelie, du er da vel ikke bange for hende".

"Squirrelie, hvem eller hvad er Squirrelie?" spurgte jeg temmelig forvirret, mens jeg så mig om efter den eller det, der åbenbart hed Squirrelie, hvilket betyder lille egern på engelsk.

"Squirrelie det er da mig" sagde en lille stemme på min skulder, og nu så jeg pludselig hvad Squirrelie var. Det var et nydeligt og net lille egern, med en stor busket hale, og en rød paddehat-hue på hovedet.

Nu, - forstod jeg bedre.

"Er det dig der har spredt nøddeskaller ud over hele gulvet, så det knaser eller knuser, her hvor jeg lige har støvsuget?" spurgte jeg, og så strengt ned på Squirrelie, "eller er det måske den frække nisse der hedder Kook?" forsatte jeg og så lige så strengt ned på Kook, "for så må han se at få de skaller tryllet væk, og det i en fart"

"Vi har faktisk hjulpet hinanden", svarede Kook, "og faktisk er det ikke bare nøddeskaller det er JULE-NØDDESKALLER og dem skal man være glad for at ha`, for det betyder, at man har spist JULE-NØDDER, og når man har spist JULE-NØDDER er man kommet i JULE-HUMØR, så ta´ og spis en JULE-NØD" forsatte han, og så kastede han en nød, så den ramte mig lige på næsen. Jeg blev så forbavset, at jeg kom til at grine.

”Jamen så må du jo være en JULE-NØDDE-KNÆKKER”, lo jeg, og kastede nødden over til Squirrelie, som straks knækkede nødden og – spiste den.

Kook og jeg så på hinanden, og lo endnu mere.

”Du må nok hellere knække dine nødder selv, hvis du vil i julehumør” lo Kook ”og du skal skynde dig, for der er kun en nød tilbage”.

Da jeg havde spist den sidste nød, kom jeg ganske rigtigt i JULE-HUMØR, og blev helt ligeglad med, at der var JULE-NØDDESKALLER over hele gulvet; det hørte jo julen til, og pyt, - hvad betød et par skaller.

”SKAL, - SKAL IKKE ”, sagde Kook, og holdt sin nissehue frem, og vujs, fløj alle skallerne op i hans hue, og gulvet var igen helt pænt at se på.

”Bare jeg dog kunne lære at trylle som Kook”, tænkte jeg, ”så behøvede jeg aldrig at støvsuge”, men jeg sagde det ikke.

Kook fortalte nu, at han havde truffet Squirrelie ude i skoven, hvor hun forvirret havde løbet rundt for at finde de nødder hun havde gemt i sommerens løb.

Da hun var godt sulten, havde hun klaget sin nød (fnis) til Kook, der havde taget hende med op til mig, hvor de havde trænet nødde-gemme-finde-leg, og efter et par timer var hun blevet helt god til det, og var også kommet i tanke om hvor hun havde gemt sine forråd i sommerens forløb, ude i skoven.

”Vi var faktisk færdig med at lege, da du kom og forstyrrede os, ”sagde Kook, ”og var ved at tegne et kort over Squirrelies nøddegemsteder; men så vidt jeg kan se, mangler hun faktisk en stor pose nødder, hvis hun skal klare hele vinteren igennem”.

Kook så venligt, men bestemt på mig.

Da jeg kom tilbage fra købmanden, stod Kook og Squirrelie i entredøren og ventede. Kook holdt sin nissehue frem.

”En pose havde været nok, ”lo han, ”men 2 poser er selvfølgelig meget bedre, det var pænt af dig. Kom så Squirrelie, - vi ses Peder.”

Og med 2 poser nødder i nissehuen og Squirrelie på skulderen forsvandt Kook ned af trappen, - på vej ud til skoven.

Da de var ude af syne, måtte jeg løbe ned til købmanden efter en pose nødder til mig selv.

Ingen December uden JULE-NØDDER hos mig.

Kook er ganske vist fræk, og finder på en masse irriterende ting, - og jeg ved aldrig hvor jeg har ham, - men jeg skal love for at hans gode humør smitter.

Hvis der sker mere, skriver jeg igen.

Juleknus fra onkel Peder

... fortsættes i morgen

Onkel Peder's fantastiske julerejse

En helt anderledes julekalender til højtlesning før sengetid

© Peder Henning Pedersen ♥ Tilrettelæggelse: Skawprint-Skagen